

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενηντα... τί καλά!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μηλαΐ

Τῶν ὄρων μᾶς μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νά'ξω κι' ἐντροπήν.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν περὶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου πέμπτη καὶ δεκάτη
κι' ἐλύσσαξαν οἱ φίλοι Κορδονάτοι.

Εἴκοσι δύο ποῦντος καὶ τρακόσα,
καὶ 'στὴ Βουλὴ ἀφρίζει κάθε γλωσσο.

Παῖάν τοῦ Δεληγγάννη,
ποῦ ὅ,τι θέλει κάνει.

Εἰς τὸ πόδι, Κορδονάτοι, καὶ κτυπᾶτε μ' ἀπονιά
τὸν Τρικούπη τὸν προδότη, τὸν Τρικούπη τὸν φονιά.
Ἐξω ἔξω μὲ τὴν σκουῖπα, ἔξω ἔξω μὲ τὸ φτηνάρι,
μοναχὰ δι' ἐπεμβάσεις ὁ καθένας ἄς παρλάρη.
Ἐξω ἔξω πᾶς κανάγκας τοῦ Τρικούπη Βουλευτῆς,
ἴτσι θέλει καὶ ὁ νόμος κι' ὁ κλεινὸς Μπαλωματῆς.

Εἰς τὸ πόδι, Κορδονάτοι, καὶ κτυπᾶτε μ' ἀπονιά
τὸν Τρικούπη τὸν προδότη, τὸν Τρικούπη τὸν φονιά.
Ὅποιος εἶναι ὄντως φίλος ἄς μὴ στέκεται νωθρός
κι' ἄς κτυπᾷ τοὺς πωλημένους τοῦ Ἑγγλέζου τοῦ ὑπούλου...
ὁ Τρικούπης εἶναι μόνον τῆς Ἑλλάδος ὁ ἐχθρός,
ὅπως εἶπε καὶ τὸ στόμα τοῦ Παππαγιαννακοπούλου.

Ποῖος ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα 'στὸ παζάρι περπατεῖ;
εἰς τὸ βῆμα ὁ καθένας ἄς παρλάρη κάτι τί.
Ἐξω ἔξω τοῦ Τρικούπη ὅλ' ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα,
εἰς τὸ βῆμα κι' ἡ Γουστέρα καὶ ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα.
Ρίξτε τοὺς μὲς 'στὸ κάρο, 'στὸν μακρὺ τὸν ἀραμπῆ...
κτύπα κτύπα τὸ κουδοῦνι, Κουδουνάτε Τσαρλαμπᾶ.

Ἄς πατάξωμεν τοὺς δόλους τοῦ μεγάλου Ἀνταλκίδα
κι' ἀκυρώσετε ἀμέσως τὴν Φθιωτιδο-Φωκίδα.

Εἰς τὸ βῆμα μιὰ καὶ ἄλλη λιγυρόφωνη γαλιάνδρα,
εἰς τὸ βῆμα τὸ τουζλοῦκι καὶ τοῦ ρήτορος Δαγρέ,
καὶ κτυπᾶτε καὶ κτυπᾶτε τὸν παμπόνηρον τὸν ἄνδρα,
γιὰ νὰ πάρετε ρουσφέτια καὶ παπούτσια μὲ σαγρέ.

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ γερά
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη... ὦχ! Τρικούπη φουκαρᾶ!
Ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσες φοβισμένη μὲ 'ντροπή
κι' ἓνα στόμα καρτερούσες ἔβγα πάλι νὰ σοῦ πῇ.
Ἄλλ' ἐγὼ μὲ τὸ Κορδόνι φυγαδεύω τὴν σκλαβιά
καὶ τινάζω τοῦ Τρικούπη κάθε γούνα καὶ προβιά.

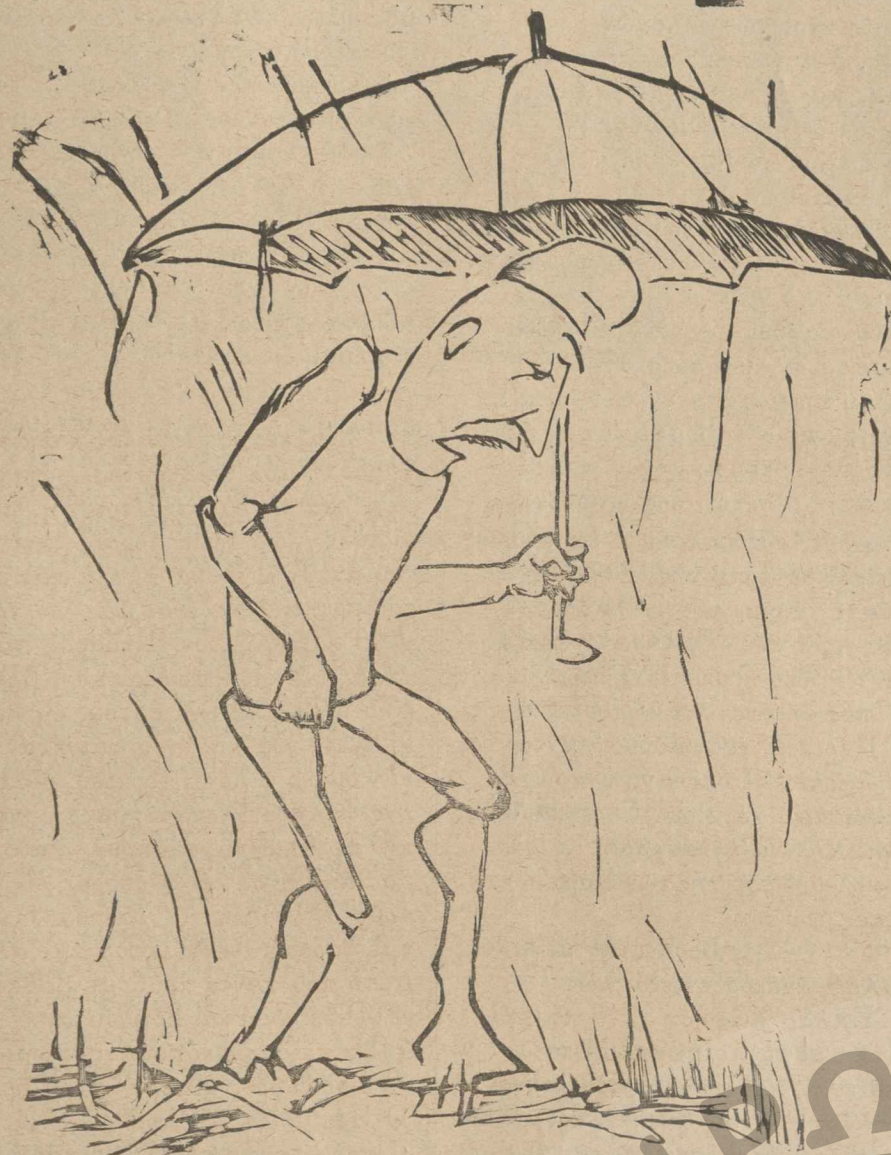
Ποῖος μεγάλος Ναπολέον σὰν κι' ἐμένα περπατεῖ;
ἄς γενοῦν κι' οἱ Κορδονάτοι Ποσάρνηδες κι' αὐτοί.
Ἀκυρώσετε καὶ ὅλην τὴν παράνομον Δωρίδα
καὶ ὁ Κάββας θὰ σᾶς δώσῃ τὴν ἀνάλογον μερίδα.
Ἐξω ἔξω κι' ὁ Κανάρης μὲ τὰ θάνατά, Ἐφρά...
ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ γερά.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. Όποιος λόγος, Περικλή...
Π. Τί λόγος!...
Φ. Δέν τόν ξέρεις;
Π. Τί θέματ' ἄρρητα, μωρέ, και πάλιν μου προφέρεις;
Φ. Ἀφότου τὸ Βασίλειον συνέστη τῆς Ἑλλάδος,
ἀφότου κατοικῶ ἐδῶ 'στὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος,
ἀφότου ἔχει Βουλευτὰς κι' ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα,
τοιούτον λόγον, Περικλή, δέν ἤκουσα ὡς τώρα.
Π. Μὰ τέλος πάντων πές μου τον και μὴ μὲ ξεθεώνης.
Φ. Στόν λόγον τοῦτον, Περικλή, ταῦτί σου νὰ τεντώνης,
τόν λόγον τοῦτον κάλλιστον ἐξ ὅλων νὰ γνωρίζης,
τόν λόγον τοῦτον χρεωστεῖς και πρέπει νὰ γκαρίζης,
και δι' αὐτόν, βρὲ Περικλή, νὰ ἐγκαυχᾶσαι μόνον
πῶς εἶσαι βλάστημα και σὺ τῆς γῆς τῶν Μαραθῶνων.
Π. Πολὺ καλά, μὰ πές μου τον...
Φ. Εἰς Βουλευτῆς μεγάλος,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ἀνέκραξεν ἐξάλλως
πῶς πρέπει πλέον ἡ Ἑλλὰς ν' ἀφήσῃ κατὰ πάντα
τὰ φλέγοντα ζητήματα και τὰ λοιπὰ συμβάντα
και σὺ ἐξῆς, βρὲ Περικλή, καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
νὰ στρέψῃ ὅλον της τὸν νοῦν 'στὰς ἐκλογὰς και μόνον.
Π. Ἦσουν παρὼν και τάκουσες ἡ ἐτοίμου τὰ ψάλλεις;
Φ. Ὅταν ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ δέν πρέπει ν' ἀμφιβάλῃς.
Ἦμουν ἐκεῖ, βρὲ Περικλή, και τάκουσα καλά,
τὰ εἶπε καθαρώτατα, σαφῆ και στρογγυλά,
κι' ἐγὼ ἐχειροκρότησα ἐξ ὅλης μου ψυχῆς
τόν λόγον τὸν ἀθάνατον τῆς νέας ἐποχῆς,
και εἶπα «δόξα τῷ θεῷ, ποῦ μέσα 'στὸ συνάφι
εὐρέθη κι' ἕνας ἄνθρωπος νὰ 'πῇ τὴν σκάφη σκάφη».
Μὲ τὸ φανάρι ἔτρεχα κι' ἐγὼ τοῦ Διογένητος
μήπως εὐρῶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ νεωτέρου γένους,
νὰ τὸν ἀκούσω μὴ φορὰ νὰ σκούξῃ τὴν ἀλήθεια,
κι' ὄχι πολέμους, τρόπαια, και τέτοια κολοκύθια.
Μὰ τέλος πάντων ἔφθασε εἰς πέρας ὁ σκοπός μου,
κι' ὁ Παππαγιαννακόπουλος ὁ μόνος ἄνθρωπός μου.
Ἀπηύδησα νὰ τὸν ζητῶ, μὰ τέλος τὸν εὐρήκα,
τὴν σκάφη σκάφη ἔσκουζε, τὰ σῦκα εἶπε σῦκα.
Ἐκεῖνο ποῦλεγα ἐγὼ τὸ εἶπε κι' ἄλλος ἕνας
μὲ τετρακόσια τὰ μαλὰ κι' ὀρθοφρονούσας φρένας.
Ὡς σήμερα ἐνόμιζαν οἱ ἄνθρωποι οἱ μικροὶ
πῶς τὸ σωστὸ ἀπὸ τρελλοῦ τάκους κι' ἀπὸ μπεκρῆ,
μὰ βγῆκε κι' ἕνας ἄνθρωπος νὰ λέγῃ τὰ σωστά,
ὁποῦ λεπτό τῆς Μιχαλὸς ὡς τώρα δέν χρωστᾷ.

Νά! Βουλευτῆς ἀληθινὸς και ἄνθρωπος γιὰ κόμμα.
Χρυσόστομος μελίσρρυτος, χαριτωμένο στόμα.
Ἀχ! και νὰ ἤμουν, Περικλή, παππᾶς μὲ πετραχί,
νὰ εὐλογῇσω τρεῖς φοραῖς ἐκεῖνα του τὰ χεῖλη,
ποῦ ἀνοῖξαν γλυκὰ γλυκὰ και εἶπαν τέτοια λόγια,
ποῦ πρέπει ὁ καθέννας μας νὰ τάχῃ κομπολόγια.
Ἀχ! και νὰ ἤμουν Πίνδαρος τὸ ἄκτι μου νὰ βγάλῃ
και μ' ἕνα οἷστρον ἐξαλλον, βρὲ Περικλή, νὰ ψάλλῃ
«Τὸ ὕδωρ μὲν τὸ ἄριστον, ὡς πῦρ δὲ ὁ χρυσός,
ἵπαντὸς γὰρ πλοῦτου φαίνεται πῶς λάμπει περιστά,
ἂν ὅμως, φίλον ἦτορ μου, διακαῶς ποθῆς
νὰ ψάλλῃς Ἑλλήνα σωστόν, νά! Ἑλλήν ἀληθινός».
Ὁ Παππαγιαννακόπουλος αὐτὸς ὑπάρχει μόνον
ὁ κάλλιστος και φέρτερος εἰς τὸν παρόντα χρόνον
οὐδ' ἄλλον ἀκραιφνότερον θὰ εὔρης ἀπὸ τοῦτον
μὲ θάρρος ἀνεκτίμητον και ἀληθείας πλοῦτον.
Αὐτὸ ποῦ πάντα κρύβομε βαθρὰ μὲς 'στὸ κεφάλι
και ὕπουργοι και Βουλευταὶ κι' ἐγὼ και σὺ κι' οἱ ἄλλοι
ὁ Παππαγιαννακόπουλος χωρὶς καμμιὰ ἔντροπή
εἶχε τὸ θάρρος φανερὰ 'στὸ βῆμα νὰ τὸ πῇ.
Ὁ Παρθενῶν, ὁ Μαραθῶν, και ἡ Μεγάλ' Ἰδέα,
οἱ πρό αἰώνων πόθοιμας και τᾶλλα τὰ σπουδαῖα,
σοῦ εἶπα μιά, σοῦ εἶπα δὴ πῶς ἔγιναν καθάρσια,
και ἄδικα πετᾶς μ' αὐτὰ εἰς ὄνειρα μετάρσια.
Σοῦ εἶπα, βρὲ, πῶς ἂν ζητῆς τὴν δόξαν τῆς πατρίδος
ὁ νοῦς σου πρέπει νὰ στραφῇ 'στὸν Δῆμον Κλεπαῖος
και νὰ προσέξῃς, Περικλή, ἀκόμη περιπλέον
'στοὺς Δῆμους τοὺς ὀνομαστοὺς Κηρέων και Νηλέων
ἂν δὲ τὸ μέλλον προσδοκᾷς εὐρύτερον, βρὲ βλάκα,
'στὸν Ζωγλοπίτη πρόσεξε και εἰς τὸν Καζαμπάκα,
νὰ μάθῃς ἂν θὰ γκρεμισθοῦν κι' αὐτοὶ μετὰ τῶν ἄλλων
κι' ἐξελεγχθῇ ὡς ἄκυρος κι' ἡ ἐκλογὴ Τρικαλῶν.
κι' ἂν τὴν Ἑλλάδα τὴν μικρὰν μεγαλητέραν θέλῃς
μάθε ἂν θάβῃς ὁ Συγγρός κι' ἂν μὴ ὁ Παγανέλης
κι' ἂν τὰς Ἀθήνας μας ποθῇς ἀξίας ἐγκωμίων
ἐξελέγε με προσοχὴν τὸν Δῆμον Διστομίον,
νὰ δῇς ἂν θάβῃς ὁ Μελάς κι' ἂν θάμῃ ὁ Φουστανέλης
μόνον αὐτὰ τὰ πράγματα δέν εἶναι παῖξε γέλα...
τᾶλλα κουκιά μὲ ρίγανη, μαρούλια, πράσσα, σέλινα,
και οὔτε πρέπει ν' ἀσχολοῦν και σὲ και πάντα Ἑλλήνων.
Μόνον αὐτὰ οἰστρηλατοῦν και βγάζουνε ζουμί,
μόνον μ' αὐτὰ, κακόμοιρε, μπουρεῖς νὰ φᾶς ψωμί,
και νὰ ἰδῇς ἀνάπαυσιν και λύτρωσιν τῶν κόπων

Ὅπως κι' ἂν κάμῃς δέν μπουρεῖς ἐφέτος νὰ γλυτώσῃς
ἀπὸ τὴν λύσαν τῆς βροχῆς κι' ἀπὸ τὰς ἀκυρώσεις.

μὲ μόνην τὴν βοήθειαν σωστῶν ἀντιπροσώπων.
Σοῦ εἶπα μιά, σοῦ εἶπα δὴ, μωρὲ ντεληφυσέκη,
ἔρθ' ταῦτί σου πάντοτε δι' ἐκλογὰς νὰ στέκη,
μὰ σὺ τραβᾷς 'στὰ κουτουροῦ και τρέχεις 'στὰ χαμένα...
τί κούναγε ἡ μάννα σου, μαγκούφη, κι' ἀπὸ σένα!
Ἐδῶ μονάχα κρέμεται ἡ δόξα τῆς πατρίδος,
ἰδὲ και τὴν ἀκύρωσιν τοῦ Δήμου τῆς Δωρίδος,
φουστανελάδες κύτταξε εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα,
τοῦ Τράκα τὸ παράστημα και τοῦ Δαγρὲ τὸ σχῆμα,
πῶς σεῖεται και λυγίζεται ἡ ἀσπρη φουστανελά
κι' ὁ Εὐταξίας κι' ὁ Μαρλᾶς ἀνάβουν σὰν φουρνέλα,
ἰδὲ και τὰ καθίσματα τῶν δεξιῶν γυμνά,
και ἀρπάζε, βρὲ Περικλή, τὴν κλᾶρα τοῦ Κομνᾶ,
και ρίξου 'στοὺς Κορδονιστὰς νὰ τοὺς ἐμβαγλαρώσῃς,
γιατὶ ἐπαρλύσσαζαν μ' αὐτὰς τὰς ἀκυρώσεις.
Περὶ τῶν ἐξω οὐ φροντίς... και τάχα τί σὲ μέλει;...
μήπως δέν τῶς ἐλεύθερος τοῦ Ὑμηττοῦ τὸ μέλι;
κατὰ τυραννῶν δέν μπουρεῖς τὸ ἄκτι σου νὰ βγάλῃς
κι' ἐξαπλωμένος σὰν Πασσᾶς 'στὸν καφφενὲ νὰ ψάλλῃς

τὰ παλαιὰ μας τρόπαια, τοὺς μέλλοντας θριάμβους,
εἰς ἀναπαίστους, Περικλή, κι' ἐσθ' ὅτε χωλιάμβους;
ἐλεύθερος 'στὴν Ἑκκλησίᾳ δέν πᾶς νὰ προσκυνήσῃς
κι' ἂν κατανύξῃ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν νὰ ὑμνήσῃς;
δέν καίεις σύβαν, λίθων, και ἀλειμματοχέρι;
δέν τῶς καθβάλλ' ἀντίδωρο ἀπ' τοῦ παππᾶ τὸ χέρι;
δέν γονατίζεις ἐμπροσθεν τῶν θυσιαστηρίων;
δέν κοινωνεῖς τῶν ἱερῶν κι' ἀχράντων μυστηρίων;
δέν ἐκπληροῖς ἐλεύθερος πᾶν ἱερὸν καθήκον
εἰς τοῦ Κυρίου τὸν ναόν, 'στὸν εὐλαβῆ σου οἶκον;
Περὶ τῶν ἐξω, Περικλή, τί διάβολο σὲ μέλει;
τὸ ἐξω Πανελλήνιον ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει.
Σὺ τὴν Ἑλλάδα πρόσεχε, αὐτὴν ποῦ βλέπεις μόνον,
και δι' αὐτὴν ὀγκάνιζε μὲ τὸν ὀξύν σου τόνον,
ὁπόταν ὅμως πρόκειται περὶ τῆς ἀοράτου
τὰ δὴ σου πόδια 'ξάπλωνε κατὰ τοῦ Ζαχαράτου,
κι' ὅταν ἀκούῃς δι' αὐτὴν νὰ ὁμιλοῦν, ζαγάρι,
μέτρα τῆς μύτης ποῦ πετοῦν 'στὴ μύτη σου ζευ-
γάρι.

Ἡ πάλη κί' ἡ συζήτησις περὶ τῶν ἐκλογῶν
 ἃς εἶναι τώρα, Περικλῆ, ὁ μόνος μας ἀγών,
 ὁ πρὸ αἰώνων πόθος μας καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα,
 τὰ δ' ἄλλα πάντα νόμιζε ἀγροῖκα καὶ χυδαῖα.
 Περὶ τῶν ἐπεμβάσεων ὁμίλει τῶν παντοίων,
 ἃς ἴδωμεν τί ἐγινε 'στὸν Δῆμον Αἰγιτίων,
 πῶς ὅλους τοὺς Τρικουπικοὺς θὰ κάνωμε σκουπίδια,
 πῶς ὅλους θὰ τοὺς στείλωμε νὰ πᾶν 'στὰ ξεκουμπίδια,
 νὰ μείνωμεν ἐλεύθεροι, καλὰ νὰ τὴν τηλώσωμε,
 καὶ μὲ τὸν Ναπολέοντα παπούτσι νὰ μπαλώσωμε.
 Ὁ Παππαγιαννακόπουλος διέλυσε τὰ σκότη...
 μωρὲ χαρὰ 'στὸν Βουλευτὴ, χαρὰ 'στὸν πατριώτη!..
 'στὸν οὐρανὸν τὸν γύρευα καὶ 'στὴ Βουλὴν τὸν βρῆκα!..
 τί λόγος ἀπαράμιλλος!.. ἐν τούτῳ μόνον νίκα!..
 Καθὼς δὲ οἱ προπάτορες ἡμῶν τῶν δρῶ γαιδάρων
 φλεγόμενοι μὲ τὰς στροφὰς Αἰσχύλων καὶ Πινδάρων
 εἰς τοὺς ναοὺς προσέτρεχον μὲ χαλασμένας βίδας
 κί' ἐφώναζαν «Πατρίς, Πατρίς», κί' ἐκτύπων τὰς ἀσπί-
 τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, 'στοὺς σήμερον καιροὺς [δας,
 κί' ἐγὼ τὸ διπλοκάμπανο κτυπῶ τῆς Βλασσαροῦς,
 καὶ τσαμπουνῶ 'στὰς ἀκοὰς τῶν ἔξω ὑποδούλων
 τὰ ρήματα πατριωτῶν Παππαγιαννακοπούλων.
 Π. Εὐοί, εὐὰν τοῦ ρήτορος τοῦ τόσον ἀκαμάτου,
 μὰ τί μακρὺ, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ εἶναι τὸ νομά του,
 καὶ πρέπει ἐκτιμήσεως ν' ἀξιωθῆς μεγάλης
 ἀφοῦ τὰ ἐκατάφερες 'στὸν στίχο νὰ τὸ βάλης.
 Λέγε λοιπόν...

Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, μωρὴ ξεροκαυκάλα...
 ἀκόμη δὲν ἐχόρτασες; ἀκόμη θέλεις κί' ἄλλα;
 Π. Θέλω νὰ κλάψω, Φασουλῆ...
 Φ. Νὰ κλάψης;... φτοῦ σου! φτοῦ σου!
 ἂν ὑγρανθῇ τὸ μάτι σου 'ντροπὴ τοῦ ἑαυτοῦ σου.
 Εἰς ταύτην τὴν ἐκλογικὴν τοῦ ἔθνους μας κραιπάλην
 ἐγὼ σοῦ εἶπα, Περικλῆ, τὰ πρέποντα καὶ πάλιν,
 σὺ δὲ γενοῦ Δημόκριτος καὶ πάντα νὰ γελάς,
 ἂν θέλῃς τὰ σηκώτια σου ποτὲ νὰ μὴ χαλάς.
 Ἄν ὁμῶς σκέπτεσαι, μωρέ, Ἡράκλειτος νὰ γίνῃς
 κί' εἰς ὅ,τι βλέπεις δάκρυα πικρότατα νὰ χύνῃς,
 ὁκτῶ τραπεζομάντιλα θὰ θέλῃς πᾶσαν ὥραν
 ὅπως σφουγγίζῃς τῶν πικρῶν δακρύων τὴν πληθώραν.
 Ἐκεῖνος ὁ μισάνθρωπος καὶ τσαναμπέτης Τίμων
 ἐκάλει τὸν εὐδαίμονα τῶν Ἀθηναίων Δῆμον
 νὰ κρεμασθῇ ὀλόκληρος σὲ μιᾶς συκιᾶς κουφάλα,
 ποῦ μέσ 'στὸ περιβόλι του μὲ δένδρα ἦτον ἄλλα.
 Ὅμως ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, μὲ τὸ πολὺ μαλὸ,
 ποτὲ κανέναν ἄνθρωπον γιὰ Φοῦρκα δὲν καλῶ,
 εἰξεύρουν δὲ πολὺ καλὰ οἱ βλάμηδές μου ὅλοι
 πῶς μέσ 'στὸ ξένο σπίτι μου δὲν εἶναι περιβόλι.

οὐδὲ συκιὰ τοῦ Τίμωνος, ἀλλ' οὔτε δένδρο ἄλλο,
 ποῦ νὰ 'μπορέσω μιὰ θηλειὰ γιὰ κρέμασμα νὰ βάλλω,
 ἐγὼ λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, ποῦ τίποτε δὲν ἔχω
 καὶ σὰν ἐλεύθερο πουλὶ μὲ τοὺς ἀνέμους τρέχω
 καὶ εἶναι θαῦμα πράγματι καθὼς εἰξεύρεις, κοῦν,
 πῶς ἔχω κί' ἓνα 'σώβρακο, πῶς βάζω καὶ σουρτοῦ
 ὁπότεν βλέπω γύρω μου τὰ τέχνα τῶν Ἑλλήνων,
 δὲν στέκομαι περίλυπος τὴν κεφαλὴν μου κλίνων,
 δὲν κλαίω σὰν Ἡράκλειτος, δὲν σέρνω τὰ μαλλιά μου
 μονάχα φτύνω, Περικλῆ, καὶ πάω 'στὴν δουλειά μου.
 Δὲν ὁμοιάζω παντελῶς μὲ σὲ τὸν ἀρχιδάκα,
 ἐγὼ γλεντῶ μὲ τὸν Δαγρὲ καὶ μὲ τὸν Καζαμπάκα,
 ἀκούων δὲ τὰ ρήματα ἐκάστου βουλευτοῦ
 καταγελῶ μονάχος μου καὶ φεύγω μ' ἓνα φτοῦ,
 ὁπότεν δ' ἀναπαύωμαι ἡσύχως εἰς τὸ σπίτι
 'μιλῶ μὲ τὴν γυναῖκα μου περὶ τοῦ Ζωγλοπίτη,
 κί' αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν ἐκ τῶν πολὺ σπανίων
 ὁπότεν μ' ἔλθῃ κατὰ νοῦν ὁ Δῆμος Κωθωνίων.
 Ἐγὼ δὲ εἶμαι, Περικλῆ, κωθῶνι σὰν καὶ σένα
 νὰ βλέπω τὸ Ρωμαῖικο μὲ μάτια βουρκωμένα,
 καὶ νὰ προλέγω ζοφεράν τὴν τύχην τῆς πατρίδος,
 διότι δὲν ἐκύρωσαν τὸν Δῆμον τῆς Δωρίδος.
 Περὶ τῶν ἔξω τίποτε μὴ θέλε νὰ μανθάνῃς,
 γέλα καὶ φτύνε μοναχὰ πρὶν κλαίων ἀποθάνῃς,
 τοὺς πατριώτας τῆς Βουλῆς ἐπιμελῶς μιμήσου,
 τοῦ Βουλευφόρου Πατρινοῦ τὸ ρῆμα ἐνθυμήσου,
 καὶ μόνον περὶ τῶν ἐδῶ ν' ἀνοίγῃς τὰ στραβά σου
 ἄλλοιῶς θὰ φάω γρήγορα τὰ μαῦρα κόλλυβά σου.
 Ἐγὼ δὲ τώρα, Περικλῆ, τὰ πρέποντα εἰπὼν
 μὲ τὴν ἐλπίδα τὴν χρηστὴν νὰ φέρουν καὶ καρπὸν,
 ἔχω μεγάλην ὄρεξιν τὰ μοῦτρα σου νὰ φτύσω...
 Π. Ὅρσε, κανάγια, ματσουκιάς καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κί' ὅπου.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐξεδόθησαν ὠραῖα, φρέσκα φρέσκα, θελκτικά,
 καὶ τοῦ φίλου Βαλαβάνη τὰ Μικρασιατικά,
 ποῦ σὰς εἶχα γράψῃ τόσα καὶ νομίζω περιττὸν
 τὰς συστάσεις τὰς ἰδίας νὰ εἰπῶ περὶ αὐτῶν.

Ἄν θέλετε τὸν πόλεμον τὸν Ρωσοτουρκικὸν
 μεταφρασθέντα γλαφυρῶς ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν
 ὑπὸ Λουρέντζη τοῦ Κωστή, ἀγαθὴν ἐκ σελίδων
 καὶ μὲ εἰκόνας ἐκατὸν ἐν τόσῃ ποικιλίᾳ,
 'στὸ Πρακτορεῖον τρέξετε τὸ τῶν Εφημερίδων
 κί' εἰς ἅπαντα τῆς πόλεως τὰ Βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέδῃ,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ἐῦδη, — δρῶ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.